

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Васалатій Ксенії Парфеніївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 140 Кримінального кодексу України

м. К и ї в
28 травня 2020 року
№ 107-3(І)/2020

Справа № 3-92/2020(180/20)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Литвинова Олександра Миколайовича – головуючого,
Завгородньої Ірини Миколаївни,
Кривенка Віктора Васильовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Васалатій Ксенії Парфеніївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 140 Кримінального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Кривенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернулася Васалатій К.П. з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України

(конституційність) положення частини першої статті 140 Кримінального кодексу України (далі – Кодекс) у частині встановленої найбільш суворої міри покарання у вигляді позбавлення волі на строк до двох років за скоєний злочин.

Оспорюваними положеннями Кодексу передбачено:

„1. Невиконання чи неналежне виконання медичним або фармацевтичним працівником своїх професійних обов'язків внаслідок недбалого чи несумлінного до них ставлення, якщо це спричинило тяжкі наслідки для хворого, –

карається позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до п'яти років або виправними роботами на строк до двох років, або обмеженням волі на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що оспорювані положення Кодексу, застосовані в остаточному судовому рішенні у її справі (постанові Верховного Суду від 6 лютого 2020 року), суперечать статті 3, частинам першій, другій статті 27, частинам першій, другій, першому, другому реченням частини третьої статті 49 Конституції України.

Автор клопотання вважає, що оспорювані положення Кодексу в частині встановленої найбільш суворої міри покарання у вигляді позбавлення волі на строк до двох років за скоєний злочин є занадто м'якими, несправедливими та такими, що суперечать статтям 3, 27, 49 Конституції України, а отже, підлягають визнанню неконституційними.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією

України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону.

Згідно з абзацом першим частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтею 55 цього закону.

Обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності положень частини першої статті 140 Кодексу, автор клопотання вказує, що міра покарання у вигляді позбавлення волі строком на два роки за скоєння злочину, передбаченого оспорюваними положеннями Кодексу, є занадто м'якою та несправедливою. Васалатій К.П. також доходить висновку, що медичний працівник, який належним чином не виконав своїх обов'язків унаслідок недбалого чи несумлінного ставлення до них і „в результаті чого наступила смерть хворого – вже через три роки після цього випадку буде звільненим від кримінальної відповідальності“, тобто „така винна особа (лікар) не понесе ніякого покарання“.

Таким чином, аргументація суб'єкта права на конституційну скаргу зводиться до висловлення незгоди із законодавчим регулюванням питання міри покарання за неналежне виконання професійних обов'язків медичним працівником та умовами звільнення від кримінальної відповідальності, що не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу.

Стверджуючи про неконституційність положень частини першої статті 140 Кодексу, Васалатій К.П. також не зазначила, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на її думку, зазнало порушення внаслідок їх застосування.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі

згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Васалатій Ксенії Парфеніївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 140 Кримінального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

